

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 76822

гр. София, 21.06.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 47 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ В. БОГДАНОВА
НОНЧЕВА

като разгледа докладваното от МАРИЯ В. БОГДАНОВА НОНЧЕВА Частно гражданско дело № 20231110123382 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Със заявление с вх. № 122550/03.05.2023 г., подадено от Н. С. Н., е поискано издаването на заповед за изпълнение и изпълнителен лист по чл. 417 ГПК срещу „*****“ и Н. Р. С. за сумата от 70000,00 лева, представляваща главница по запис на заповед, издаден на 26.11.2022 г., и за сумата от 3409,08 лева, представляваща начислена върху главницата лихва за забава за периода от 26.11.2022 г. до 02.05.2023 г. В заявлението е посочено, че сумите били дължими от двамата длъжници в условията на солидарна отговорност.

При проверка на предпоставките за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист по чл. 417 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че подаденото заявление следва да бъде отхвърлено в частта, с която се иска осъждане на длъжника Н. Р. С. в условията на солидарна отговорност, както и в частта за претендираната лихва за забава.

При разглеждане на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК въз основа на запис на заповед съдът е длъжен да извърши проверка дали така представеният менителничен ефект е редовен от външна страна, съответно – дали отговаря на установените изисквания относно неговата форма и съдържание.

Записът на заповед е формална сделка, подчиняваща се на императивни съдържателни изисквания. Документ, който не съдържа някой от задължителните реквизити по чл. 535 от ТЗ, не е запис на заповед. Включването на други реквизити, различни от законоустановените, не опорочава записа на заповед, освен ако не отричат безусловния характер на поетото задължение за плащане. Ако добавката не засяга реквизитите на менителничния ефект, същата следва да се счита за неписана и не опорочава формата му.

Представеният по делото запис на заповед е редовен от външна страна и обективира действителна абстрактна сделка. Същият съдържа изискуемите реквизити по чл. 535 ТЗ, а именно наименованието „запис на заповед“, както в заглавието, така и в текста на документа, безусловното обещание на издателя „*****“ да заплати на поемателя Н. С. Н. сумата от 70000,00 лева, падеж (26.11.2022 г.), дата и място на издаване – 26.08.2022 г. в гр. София, както и подпис на издателя. Мястото на плащане е сред презумптивните реквизити и по силата на чл. 456, ал. 3 ГПК съвпада с мястото на издаване.

Не са спазени, обаче, законовите изисквания за форма на твърдяното авалиране на процесния запис на заповед от Н. Р. С., с което се обосновава наличието на солидарна отговорност между двамата длъжници. Задната страница на записа на заповед е празна, като върху нея няма каквито и да е било отбелязвания за извършени авали и/или джира на ценната книга (вж. л. 7 от делото). Авалът, за който се сочи, че обезпечава вземането по процесния запис на заповед, е обективиран на отделен лист (вж. л. 8 от делото), като е отбелязано, че Н. Р. С. авалира „това задължение при условията, при които е прието.“. Като съобрази изложените обстоятелства, съдът намира, че в случая прикрепеният към записа на заповед допълнителен лист (алонж) не индивидуализира в достатъчна степен процесната ценна книга. Отбелязванията за предявяване на записа на заповед на издателя и на авалиста на 26.11.2022 г. не обуславят съотносимостта между двата отделни документа, тъй като процесният запис на заповед е с определен падеж и предявяването му не е задължителна предпоставка за настъпване изискуемостта на вземането. Нещо повече – във вида, в който са представени по делото, записът на заповед и алонжът не могат да породят целеното обезпечително действие. В Решение № 133 от 12.07.2010 г. на ВКС по т. д. № 946/2009 г., II т. о., се обсъжда идентична хипотеза на алонж, в качеството му на документ, материализиращ менителнично поръчителство. Съгласно приетото от Върховния съд, „Разпоредбата на чл. 484, ал. 1 ТЗ предвижда, че поръчителството се дава върху менителницата или върху алонжа. Съгласно чл. 468, ал. 1 ТЗ, алонжът представлява прикрепен към менителницата лист, т. е. част /продължение/ на самия ефект. Алонжът е свързан с джирисването на ефекта и необходимостта от него произтича от запълването на документа с отбелязвания. Необходимостта от алонж в настоящата хипотеза не е доказана... при липсата на данни и твърдения за извършени каквито и да било отбелязвания на джира или други поръчителства върху ценната книга /извън процесното поръчителство/, съществуването на алонж е абсолютно законово неоправдано. С оглед на това, поемането на авал върху отделен лист /алонж/, а не върху лицевата част на менителницата, е в нарушение на императивното изискване за форма /чл. 484, ал. 1 ТЗ/, имащо за последица невалидност на същия...“. Настоящият съдебен състав възприема в цялост изложеното, поради счита, че представеният от заявителя документ, приложен на л. 8 от делото, няма правната стойност на алонж,

материализиращ авал. Не може, следователно, да се приеме, че Н. Р. С. е авалирал процесния запис, съответно – искането за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист по чл. 417 ГПК срещу него трябва да бъде отхвърлено, доколкото не се установява наличие на солидарна отговорност между С. и издателя на записа на заповед.

Липсват основания за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист по чл. 417 ГПК и за сумата от 3409,08 лева, представляваща начислена върху главницата лихва за забава за периода от 26.11.2022 г. до 02.05.2023 г. С Решение № 176/10.02.2016 г. по т. д. № 2621/2014 г. по описа на ВКС, II ТО, е разяснено, че с т. 4 от Тълкувателно решение № 1/2004 г. от 28.12.2005 г. по тълк. дело № 1/2004 г. на ВКС са дадени задължителни за съдилищата в Република България указания по въпроса допустимо ли е издаване на изпълнителен лист по реда на чл. 242, вр. чл. 237 от отменения Граждански процесуален кодекс от 1952 г. и за лихвата върху сумата по записа на заповед, считано от датата на падежа до датата на подаване на молбата за издаване на изпълнителен лист. Според тези указания, издаването на изпълнителен лист и за лихвата върху сумата по записа на заповед, считано от датата на падежа до датата на подаване на молбата за издаване на изпълнителен лист, не е допустимо. Възприетото разрешение е аргументирано със съображения, че в производството за издаване на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание (запис на заповед), съдът следва да провери дали записът на заповед е редовен от външна страна и дали удостоверява подлежащо на изпълнение парично вземане срещу лицето, против което се иска издаването на листа. При тази проверка съдът изхожда само от данните, съдържащи се в представеното изпълнително основание, и не може да се основава на данни, които стоят извън изпълнителното основание, в т. ч. и акумулираните след падежа до датата на подаване на молбата за издаване на изпълнителен лист закъснителни лихви. Вземането за мораторна лихва не е обективизирано в записа на заповед и той не съдържа данни за техния размер (вж. чл. 535 ТЗ), поради което е недопустимо лихвите да се присъждат в производството по издаване на изпълнителен лист. В т. 4 от съобразителната част на Тълкувателно решение № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. по тълкувателно дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, постановено по някои въпроси на заповедното производство, е разяснено, че задължителните указания в т. 4 от Тълкувателно решение № 1/2004 г. са запазили значението си и при действието на Гражданския процесуален кодекс от 2007 г. Отнесени към производството по издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417, т. 9 ГПК – запис на заповед – посочените указания налагат разрешението, че е недопустимо да се издава заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и за произтичащото от чл. 86, ал. 1 ЗЗД акцесорно вземане на кредитора за обезщетение /лихви/ за забава върху сумата по записа на заповед за времето от падежа на записа на заповед до подаване на заявлението. Вземането по чл. 86, ал. 1 ЗЗД произтича от факта

на забавата в изпълнението на менителничното задължение, който е последващ спрямо издаването на запис на заповед, и тъй като не е обективирано в съдържанието на запис на заповед, не може да бъде присъдено със заповедта за изпълнение. Поради изложеното, подаденото от Н. С. Н. заявление за издаване на заповед за изпълнение следва да бъде отхвърлено и в частта за претендираната мораторна лихва.

Така мотивиран, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ заявление с вх. № 122550/03.05.2023 г. за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист по чл. 417 ГПК, подадено от Н. С. Н., **в частта, с която** е поискано издаването на заповед за изпълнение и изпълнителен лист срещу Н. Р. С. в качеството му на солидарен длъжник, **както и в частта за** сумата от 3409,08 лева, представляваща лихва за забава, начислена за периода от 26.11.2022 г. до 02.05.2023 г.

Разпореждането подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от съобщаването му на заявителя.

Препис от разпореждането да се връчи **на заявителя**.

Съдия при Софийски районен съд: _____